Ч. 42. Пятниця 23 лютого (8 марта) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і **Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтовоі.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостяах на провінциї:
на цїлий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Пастирске посланіє

Впреосьв. Митрополита Андрея Шептицкого

(Дальше.)

Не легко людий знайти, котрі би відповідали високости сего званя, котрі би готові були на всї трудности сполучені з тою працею, котрі би хотїли іти за чоловіком убогим, погордженим, переслїдуваним, крестною дорогою пожертвованя. Тим більше, що на вступі самім, Христос Апостолам своїм ясно мусїв предложити все, що їх чекає: „*Ність ученик над учителя своего, ниже раб над господина своего. Аще господина дома веельзевула нарекоша, кольми паче домашния его*". Мат. 10, 24. „*Се аз посилаю вас яко овци посреді волков, внемлите от человік предадят бо ви на соньми, і на сборищах їх біют вас. І пред владики же і царі ведені будете мене ради, во свидітельство ім*" Мат. 10, 16—18. „*Аще мене ізгнаша, і вас ізженут*" Йоан 15, 20. „*І будете ненавидимі всїми імене моего ради*" Мат. 10, 22. „*Аще мір вас ненавидить, відите яко мене прежде вас возненавидї*". Йоан 15, 17.

Приступаючи до Христа мусїли готові бути і на крайні невигоди. І на самім вступі чули від Христа: „*лиси язвини імут і птици небесния гнізда; син же человіческий не імать гді главу подклонити*" Лук. 9, 58. До того і не позваляв Христос нікому, лиш на якийсь час ставати Єго учеником. Домагав ся повного передания ся Єго справі: „*Никтоже возлож руку свою на рало і зря вспять управлен есть во царствії божи*" Лук. 9, 62. Мали йти за Ним, хотяй не таїв близької своєї смерти: „*Син человіческий предан будет на пропятіє*" Мат. 26, 2. „*І осудят его на смерть і предадять єго язиком на поруганіє і бієніє і пропятіє*". Мат. 20, 19.

Христос покликуючи людий до так трудного житя, і маючи їм повірити так важне дїло, о котре ходило Єму більше як о власне житє, знаходив в самій природі людскій, і в загальних поміж людьми понятях, много трудностий, з котрих одна вистарчала на те, щоби дїло в короткім часї упало.

Поміж людьми, з котрих мав вибрати собі Апостолів, совістности було мало; цїлий старий закон був внїшним, формальним. Провідники народа житівского фарисеї і законники, були типом несовістного, ремісничого сповненя обовязків. Зрештою рідкий чоловік, на котрого можна би ся спустити, як на себе самого, повірити му то, що дорожше як власне житє, рідкий навіть чоловік правдиво совісний.

Рідкий на сьвітї і такий чоловік, що внесший над всяке дочасне добро, потрафив би переняти ся духом убожества, а такими в першім ряді конечно мусїли бути всї ті, котрі в якім небудь часї мали зістати учениками Христовими. Бож они мали примірóм і словом, убожества Христового учити, відкланяти людий від дібр материяльних, а провадити їх до оцїненя вічних. Мусїли ученики *горная мудрствовати ни земная* Кол. 3, 2. Цїла наука І. Христа до того одного стреміла, щоби людий научити спасенія шукати над всї добра дочасні, і як першу проповідь Христос зачав словами „*Блаженні нищії духом*", так і цїле євангеліє, від початку до кінця есть наукою убожества. Маючи передовсім того убожества духом людий учити, мали і ученики Христові по всї часи примір давати. Фарисейством нестерпимим для Христа „*накладати на чоловіки бремена не удоб носима, а единім перстом не прикасати ся бременем*" Лук. 11, 46. Ученики мали в тім, як в кождім иньшім зглядї „*себе подавати образ добрих діл*" Тит. 2, 7. мали більше примірóм як словами учити.

Того домагати ся від людий живучих серед сусїльности, котра за першу і найважнїйшу свою підставу уважає посїданє дібр дочасних, се річ трудна. Не запевняючи їм якогось прináйменше биту материяльного, не міг був Христос числити на такий уділ людскости в Єго дїлі, щоби в кождім поколїню, завсїгди знайти людий досить убогих духом, щоби Єго справі служили.

(Дальше буде.)

Вісти політичні.

(З Ради державної. — Заява гр. Більова в нїмецкім парляментї.)

Вчерашнє засїданє палати послів розпочало ся о годинї 4-ій по полудни. Зараз на початку прийшло до острої виміни слів між послом Фреслем а Молодочехами і президентом. Фресель зажадав голосу до запитаня в хвили, коли президент уділив голосу пос. Гаймріхови. Невдоволений тим, Фресель пробовав кілька разів промовити, але єго закричали Молодочехи. Пос. Гаймріх говорив о законї горівчанім, і заявив ся против него, а натомість вніс резо-

РУКАВИЧКА.

(Іспаньска леґенда — Кароля Берарда.)

Puerta del Sol!.... Ворота сонця! Колись ворота дїйстно: всхідні ворота, котрими рано входив торжественно до Мадриду Єго Величество-Сонце.

О сонце-королевичу, звіздо, що переміняєш ся чим раз инакше, що день і в кождім краю, ти як ідеал женщини, о котрім каже Верлєн, що він: „нї цїлком одностайний, нї з кождим днем инший".

Сонце, заслонене мрачною опоною моря Ісляндиї. Блїде сонце країни фіордів! Радістне сонце Прованциї. Пекуче сонце рівникових околиць!

Тепер тих воріт вже нема; лишила ся тілько площа в самім серци столицї, а на тій площи найбільший рух. Уявіть собі подовжну площу з готелями і каварнями довкола, площу трохи більшу, як площа згоди в Парижи, що має на серединї лише один водограй з чотирма раменами.

На хідниках і по алеях, засипаних білим порохом, наношеним що раз сьвіжою товпою, що переїздить поїздами і переходить пішки, ступають і вимінають ся, споглядаючи на себе і усьміхаючи ся: „сенорас, сеноритас і кабаллерос".

То полуднева товпа, оживлена, криклива, де потручають ся, а деколи ударяють на себе всїдати країни сьвітла.

Ось жебраки — бідолахи, з закривленими носами і пальцями, обдерті злидарі — одні прибрані гордо в лах, другі зігнені в дугу, вказуючу на їх безмежну покору. Ось сьвященики проходжуючі ся в широких трикутних капелюхах, з енерґічними і огорілими лицями, пригадуючих середні віки.

Ось селяни, спечені майже сонцем, селяни кріпкі і широкоплечі, о виголених лицях, нагадуючих нам Санхо Панзу. Дальше, декуди вояки, тореадори в живописних одежах, неспокійні лиця фанатиків, морских розбишаків, і т. ин.

Тут і там хороші женщини Мадриду, з оксамітними очима і короною темного буйного волося.

Уявіть собі ще по серединї площі безнастанний переїзд поїздів і мулів, прибраних в ріжні блискучі і пестрі прикраси, голосні дзвінки; додайте до того гамір розмов, конечно голосних, крикливих, накликуваня, дзенькіт склянок, а будете могли, не підносячи ся з місця, дуже добре пізнати рух на Puerta del Sol.

* * *

Париж має своїх уличників, що співаним оповіданєм або піснию, стягають в тїсні уличку перехожих, та продають їм відтак сьпіванки по два су. Мадрид має також своїх сьпіваків-ґітаристів, що роблять то само. Ось підслухане „романцо" в котрімсь з закутків Puerta del Sol.

Оповідають єго якісь два злидарі, з котрих один чистий тип Кастилїйця, другий, з густою бородою, снїдий, і з очима, поглядаючими то солодко як у дитини, то дико, походить цїлком певно від давних Маврів, котрих черти полишили ся незатерті на іспаньскій земли.

Тимчасом дивіть, як неумолимий і безпощадний час злагодив чувства, змінив взаїмні вдачі обох народів, виповнив поволи пропасть, яка дїлить людий обох пород.

За часів хоробрости, в середних віках, то значить майже десять віків тому, предки тих двох товаришів, заколювали ся на смерть списами і рубали ся завзято, оживлені дикою ненавистию, впрочім цїлком оправданою.

Тепер сини Маврів і потомки хоробрих Кастилїйців — оба Іспанці і товариші недолї — сьпівають для заробку „дуети".

І що сьпівають?

Оповіданє давних борб, закрашених як леґенди, в котрих серед брязкоту закровавлених мечів і скорого як вітер бігу коний, спадали на поля битви голови невірних.

люцию, аби правительство для підиираня спіритусового промислу визначило на вивозові премії 3 до 4 прцт. доходів з горівчаного податку, або суму що найменше 4 міліонів корон. Другий бесідник, німецкий посол Леміш, заявив ся за законом. По внесенях і інтерпеляциях, закрив президент засїданє і назначив слідуюче на липі пополудни. Після Slavische Correspondenz, установлено вже проґраму робіт палати послів на час від 7 до 15 с. м. Обіймає она перше читанє новелї до закона о податку від горівки, полагодженє закона о контінґенті рекрутів і перше читанє закона інвестицийного.

В нїмецкім парляменті, при дискусиї над буджетом заграничних справ, обговорював член центра, посол Шедлер, події з послїдних часів, котрі можуть викликати чувство непевности і знеохочення. Бесїдник питав, яке значінє мала подорож цісаря до Анґлії, а радше его довший побут в Анґлії; які она потягнула за собою наслідки, і чи в наслідок того змінили ся відносини Німеччини до Анґлії. Бесїдник хоче знати, чи зміна на анґлїйскім престолї має який вплив на невтральність Німеччини в полуднево-африканьскій війні і які суть, супротив аж за богато приязної політики Німеччини для Анґлії, відносини до инших держав, а особливо до тридержавного союза. Канцлер Бюльов виголосив довшу промову, в котрій заявив, що подорож цісаря мала виключно родинний характер, бо цісар, яко добрий внук, відвідав лише недужу, умираючу бабуню. В відносинах до Анґлії не зайшла ніяка зміна. Оба краї мусять старати ся о удержанє добрих сусїдних відносин. Між візитою цісаря а неприпятєм Крiґера нема ніякої звязи. Наданє високого ордера Робертсови не має політичного характеру, бо Робертс не є ніякою політичною особою. Що-до Росиї, то одною з найважнїйших задач нїмецкої політики є удержанє як найприязнїйших відносин з сею державою. Ріжниця інтересів між обома державами не така велика, аби не дала ся вирівнати. Що до статей в росийских дневниках, заповідаючих цлову війну з Німеччиною, бесїдник заявляє, що правительство не зважало на них тому, бо ріжниці поглядів між правительствами, що жиють в приязни, вирівнують ся не в дневникарскій, а в дипльоматичній дорозї. Правительство обовязане руководити ся економічними інтересами краю; а порозуміне з Росиєю може наступити виключно на підставі взаїмности і цїлковитої независимости Німеччини. В заграничній полїтицї правительство не руководить ся анї династичними взглядами, лише виключно інтересом держави. На случай суперечности інтересів в самій державі правительство старає ся стати над сторонництвами і по можности мирить ті суперечні інтереси. Рільництво се найважнїйше ремесло, услівє независимости краю, має повне право до підпори зі сторони правительства. Однак підвисшенє цла від збіжа обмежене взглядами на промисл і услівя житя нїмецких робітників. Нова цлова полїтика буде руководити ся виключно взглядами на нїмецкі інтереси.

Новинки.

Львів дня 7 го марта 1901.

— **Ставропигійский Інститут** надав на послїднім своїм засїданю слїдуючі стипендиї: з фундациї бл. п. Атанасії Юркевичевої в сумі 152 К. річно Олені Шептицкій, кандидатцї IV. р. женьскої семинариї учительскої в Перемишли, дочцї селянина з Гучка; — з фундациї о. Ігнатия Гавацкого, пароха в Перемилові, в сумі 240 кор. річно Александрови Білиньскому, ученикови III. кляси гімназиї в Бучачи, внукови основателя; — з фундациї бл. п. о. Василя Зарицкого в сумі 320 кор. річно Олексї Розлуцкому, ученикови приготовляючої кляси рускої гімназиї в Перемишли, синови о. Димитрія Розлуцкого з Жолчева, правнукови основателя; — з фундациї бл. п. Мартина Прокоповича в сумі 200 кор. річно Іванови Химкови, ученикови IV. кляси гімназиї Франц Йосифа у Львові, своякови основателя; — з фундациї бл. п. Григория Яхимовича в сумі по 300 кор. річно: Евгенови Давидякови, студентови IV. року прав у Львові, синови пароха в Тухли, і Юліянови Заяцеви, студентови II. року прав у Львові, синови пароха в Ходорові. — На дві опорожнені стипендиї з фундациї бл. п. Каролини Гавецкої, по 240 кор. річно, призначені для студентів прав, Ставропигійский Інститут, після вимогів акту фундацийного для тих стипендий, предложив львівскому Намістництву два „терна“ з числа кандидатів, що зголосили ся о ті стипендиї.

— **На добродійні цїли.** Рада надзираюча Товариства взаїмних обезпечень і взаїмного кредиту „Днїстер“ призначила з зисків Товариства кредитового квоту 2000 К., а з провізий від обезпечень житєвих подаваних через „Днїстер“ до крак. Товариства квоту 400 К., разом отже 2400 К. на публичні добродійні цїли до роздїлу, як слідує: 1) до розпорядимости трох Преосьв. Ординариятів у Львові, Перемишли і Станиславові по 200 К. разом 600 К.; 2) товариствам взаїмної помочи дяків всїх трох епархій по 100 К., разом 300 К.; 3) товариству сьв. Ап. Павла на відновленє і будову церквей 100 К.; 4) 2 церквам: в Сушици раковій, пов. Старосамбірского на будову 100 кор. і в Монастирчанах, пов. богородчаньского на украшенє 50 кор. разом 150 К.; 5) СС. Служебницям в Печеніжині на захоронку 100 К.; 6) львівскій захоронцї 100 К.; 7) товариству педаґоґічному на школу виділову женьску 150 К., 8) для убогої молодежи шкіл народних шкільним помочам у Львові, Перемишли, Станиславові, Тернополи і Коломиї по 50 К., разом 250 К.; 9) на запомоги для бідної молодежи руских гімназий у Львові (тов. „Руслан“) 100 К., в Перемишли (тов. сьв. Кирила) 50 К. і в Тернополи 50 кор., разом 200 К.; 10) бурсї товариства педаг. в Станиславові 50 К.; 11) бурсї учительскій у Львові 50 К. 12) бурсї в Новім Санчи 50 К.; 13) бурсї ремісничій у Львові 100 К.; 14) товариству руских ремісників „Зоря“ у Львові на будову дому 100 К.; 15) товариству ім. Котляревского на будову театру 50 К.; 16) товариству гімнаст. руск. „Сокіл“ у Львові 50 К., — разом 2400 К.

— **Посьвяченє львівских водопроводів** відбуде ся торжественно в суботу 9-го с. м. Чину посьвячення, котрий відбуде ся коло кирниці на площи Марийскій, довершить архиеп. Більчевский, а перед тим виголосять промови архиеп. Більчевский, президент міста Малаховский, функционар маґістратского санїтарного бюра і представитель підприємців будови водопроводів. По посьвяченю, водопроводи віддають ся до ужитку мешканців Львова.

— **Численна родина.** В Гроховлицях повінчав ся в послїдних днях минувших мясниць Мартин Войчак з 18-лїтною дочкою свого сусїда. Войчак мав 11 дїтий, 63 внуків, 68 правнуків, 81 праправнуків і 139 прапраправнуків. На весїлю була цїла его родина, тому Войчак ходив урадований але другого дня посумнів, не міг їсти і по трех днях помер — зі старости. Молода „бабуня“ гірко плакала по утраті свого мужа.

Оповіданя сьпівані при грі ґітари, в котрих являли ся на легких африканьских з довгими гривами, білі інфантки, пориванї чорними наїздниками.

Оповіданя казочні, о пречудних Мавританках, котрі віддавши серце християньским лицарям, вирікали ся поганьскої віри, віддаючи ся дорогим для них витязям.

Оповіданя прості і милозвучні, в котрих проявляла ся душа давної Іспанії.

* * *

Кастилїєць живописно овинений в трохи вирудїлу опанчу, з чорним вусом, в знищенім повстянім капелюсї, піднїсши гордо голову, відозвав ся тими словами:

— Наближіть ся „сенорас і сенорітас“, на нині заспіваємо о преславних кровавих дїлах хоробрих паладинів, що не здоймаючи майже цїле житє зброї, записали ся борбою на мечі в славних думах звістних від Валлядоліду до Ґренади, від Сараґосси до Севілїї!... Аби подобати ся красній половині Іспанії, оповімо вам красну історию. Дізнаєте ся, як для рукавички красний лицар дон Мануель де Леон, став щасливим мужем преславної донни Ани де Мендоца.

І між тим як его товариш тихо второвав на ґітарі, Кастилїєць оповідав дальше:

Донна Ана була дуже горда: гордила ся своїм походженєм, рідкою красотою свого лиця, струнком статею і родинним богатством. Дуже молода, в вісїмнайцятій весні житя, пещена вітцем, заголомшена облесними похвалами, її хороша головка з пречудними чорними кучерями, не знала инших бажань, як лиш аби прибирати ся і мати довкола хмару обожателїв.

І заєдно ті обожателї, примановані її чарівною красою, упивали її похвалами і складали єи почести, скріплюючи в ній ще пересьвідченє о її нечуваній красотї.

Дуже гордий був також лицар дон Мануель. Гордив ся силою рук, красотою стати, грудию хороброго чоловіка, неустрашимим серцем. Хвалив ся своїм благородним убожеством, мимо котрого нїколи не нарушив чести!... Гордий був на свою молодість, повну одушевленя, запалу і ріжних пригод; на звістні всїм хоробрі дїла, на меч без змази, котрим з радостию вже пробовав ся з страшенним мечем славного Сіда Кампеадора, або сестрінця Кароля Великого.

Отже одного красного пополудня, донна Ана разом з кількома дамами пішла на прохід до огородів короля в товаристві численних а славно звістних лицарів, котрі вичоркували по трудах і небезпечностях воєнних, гуторячи радістно з ними, овіяні чаром теперішної щасливої і свобідної хвилї, котра може на все пропаде, бо вже може завтра прийдесь їм знов сїсти на тяжкі коні і іти на побіду або смерть!

Присутний між ними лицар дон Мануель де Леон — поводив ся цїлком спокійно. Був найпростїйше одїтий, але судячи по гордім его поведеню, можна було взяти его за найзнаменитшого з присутних панів.

Донна Ана усьміхнена здавало ся не звертала великої уваги на слова своїх обожателїв і тим способом — блукаючи, жартуючи і розмавляючи — товариство наближило ся до ґалериї, обведеної мармуровим поручем. З ґалериї видко було кітлину, по котрій блукало може двайцять африканьских львів цїлком свобідно без ніяких ланцухів.

Дами і лицарі оперли ся вигідно, приглядаючи ся диким зьвірам, а льви підіймаючи голови дивили ся на непрошених гостий, їжили густі гриви і ричали.

Вид не був дуже милий, отже товариство зазнавало вдоволеня на гадку, що зелїзна решітка і висока ґалерия забезпечувала їх перед нападом лютих зьвірів.

І ось хороша Ана де Мендоца забавляючи ся рукавичкою, упустила єї немов би нехотячи поміж льви. Король пустинї понюхав єї, відтак відсунув лапою і пішов гордо спочити в тіни кітлини.

Тоді Ана відозвала ся голосом солодким але сумним:

— На! жаль! Яка неосторожність! Дорога рукавичка вже на все страчена, бо нї один з лицарів не відважить ся піти по неї.

— А коли нїхто на те не відповідав, донна Ана відозвала ся знов з насьмішкою:

— Мужчини з любови для своїх дам силують присяги і обітниці та заєдно говорять, що готові виставити ся на найбільшу небезпечність!... Слухаючи їх здавалось би, що навіть супротив змиїв огненних і найбільших страхів не уступлять з дороги і будуть бороти ся за свої любки.... А однако.... Отже я оповіщую і присягаю на мою честь, що той, котрий буде на стілько відважний що принесе менї рукавицю, стане моїм паном і мужем!

Лицарі поблїдли, чуючи таку зневагу, але нї один не сьмів приймити такого визову.

Тоді дон Мануель приступив до донни Ани і сказав:

— Беру Бога на сьвідка, що мої уста нїколи не звернули ся до тебе панї з найменшою обітницею нї з похвалою. Полишаю инним оповідане о моїх дїлах. Однако не можу стерпіти зневаги, якою ти, панї, хотїла нас упокорити. Біжу по твою рукавичку з нараженєм житя. Оно менче для мене дороге як лицарска честь.

Кажучи то, добув широкого, острого меча, вакинув на ліве рамя конець плаща, зійшов по камінних сходах, отворив зелїзну решітку і війшов між льви.

— Фальб про погоду в марті. Рудольф Фальб віщує на март таку погоду: до 8-го дощ, відтак до 15 замість дощів будуть падати сніги; теплота буде середна. Найкритичнійший день в цілім році припаде на 20 марта. Той дерь попередять сильні дощі, а навіть бурі; теплота значно піднесе ся. Від 13 до 17 дощі і бурі; теплота висша від середної. Від 22 до 31 дощі, а навіть сніги; теплота обнизить ся. Взагалі в марті — після віщовань Фальба — треба надіяти ся в цілій Европі обильних дощів і висшої теплоти.

— Сумна прислуга милої. У войсковім шпитали в Копенгазї стала ся сими днями трагедия, котра зробила глубоке враженє і викликала жаль в цілій даньскій столици. Там лежав молодий офіцир, що занедужав був на рака, а лікарі робили лиш дуже малу надію на его подужанє. До недужого приходила що дня его наречена, дуже красна панна, донька звістного в місті богатого купця. Офіцирови було 24 літ, а панні 18. Они були вже заручені і до весіля робили ся приготовленя, коли нараз у офіцира проявила ся несподівано хороба рака і він мусів піти до шпиталю. Наречена о скілько то порядок шпитальний дозволяв, сиділа коло недужого і доглядала его та потішала. Але біль ставав щораз сильнійший і недужий хвилями страшенно мучив ся. В таких хвилях готов був смерть собі зробити, але звідки взяти оружия? — Де-ж ті мої приятелї, що я їх мав так богато? — кликав він в розпуці — чи нема вже анї одного, котрий би змилував ся надімною? — Слова сї зробили глубоке враженє на его наречену, і коли она побачила, що его муки стають що-раз більші і нема вже ні найменшої надії, щоби він подужав, постановила сповнити его бажанє, подала ему спосіб, яким би міг на завсїгди позбути ся своїх страшенних мук: на другий день принесла потайком і вложила під подушку револьвер. Нещасливий лиш з вдячностию глянув на неї. Вечером того дня попращали ся обоє дуже сердечно на завсїгди!.... В ночи опісля роздав ся в шпитали страшенний гук, а коли збігли ся дозорцї, застали офіцира вже неживого; куля розірвала ему голову... Нещасливий закінчив свої муки, але его наречена так взяла собі до серця его смерть, що занедужала на первову горячку і зійшла з розуму.

Штука, наука і література.

— „Просьвіта Бобрецка“, Місячник просьвітно-економічний, виходить кождого 1-го в Бібрцї. Пренумерата коштує 1 К. на рік. Маленька ся часопись єсть, як видко виплòвом доброї волї і щирої охоти людий, котрі хотїли би всякими силами двигнути наш нарід духово і материяльно, — бо лиш сим способом можемо собі пояснити, що хтось відважив ся видавати в Бібрцї часопись, котра хоч і маленька і раз на місяць виходить вимагає все таки заходу і коштів. Але цїль добра і заходи щирі, котрі не лиш похваляти але й піддержувати треба. Одна корона передплати на рік не зробить ріжницї а причинить ся до піддержаня часописи і до осягненя цїли яку она собі поставила. Видавцем „Просьвіти Бобрецкої“ єсть о. Лев Левицкий в Баківцях, почта Стрілиска нові, куди й треба посилати передплату.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Брема 7 марта. В часї коли цїсар Вільгельм їхав повозом з ратушевої пивницї на дворець, кинув якийсь чоловік за повозом кусень зелїза, що мав цїсаря поцїлити в уста. Виновника замаху сейчас арештовала полїция. Називає ся він Дітріх Вайлянд. Арештований каже, що єсть робітником. На полїциї зізнавав баламутно. Цїсар по короткім пристанку відїхав просто на дворець.

Мадрид 7 марта. Новий кабінет вже утворений. Саґаста обняв президию, ґен. Вайлєр став мінїстром війни.

Льондон 7 марта. З хіньскої сторони прошено ґр. Вальдерзего, аби занерестав дальших виправ карних. Ґр. Вальдерзе не дав ніяких обітниць.

Льондон 7 марта. Вчера прийшло до великої бучі в парляментї. Іменно при дискусиї о кредит 17 мілїонів фунтів закрито дискусию мимо протесту 11 послів, котрі відтак не хотіли голосувати. Президент виключив їх від засїданя, а коли они не хотїли вийти, винесено їх силою з салї.

Льондон 7 марта. З Преториї телеґрафують що до Капштадту приїхав Мільнер і обняв обовязки адмінїстратора Трансвалю і Ораниї.

Курс львівский.

Дня 6-ого марта 1901.	платять	жадають
	К. с.	К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	610·—	620·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	354·—	364·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Ясы	537·—	549·—
Акциї гарбарнї Ряпів	—·—	150·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	400·—	410·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	90·—	90·70
Банку гіпот. 5% преміов.	109·50	—·—
Банку гіпот. 4½%	98·—	98·70
4½% листи застав. Банку краєв.	98·70	99·40
4% листи застав. Банку краєв. .	92·—	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	92·—	92·70
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	93·—	93·70
„ „ 4% льос. в 56 літ.	90·90	91·60
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	95·60	96·30
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	101·—	101·70
„ „ „ „ 4½ %	98·70	99·40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	92·50	93·20
Позичка краєв. з 1873 по 6%	100·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	92·80	93·50
„ „ м. Львова 4% по 200К.	87·—	87·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	65·—	69·—
Міста Станиславова	—·—	—·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	48·—	49·50
Угорск. черв. хреста	25·—	26·—
Іт. черв. хрес. 25 фр.	23·10	24·—
Архік. Рудольфа 20К.	60·—	62·—
Базиліка 10 К	14·25	15·25
Joszif 4 К.	7·—	6·50
Сербскі табакові 10фр.	8·—	10·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·27	11·45
Рубель паперовий	2·53	2·57
100 марок нїмецких	117·20	117·70
Доляр америк.	4·80	5·—

Кождий надіяв ся, що побачить его кождої хвилї роздертого на землї і всї з тревожним напруженєм заперли в собі дух.

Рукавичка лежала о крок від найбільшого льва.

Дон Мануель схилив ся і підніс єї скоро, відтак не утікаючи вийшов, уступаючи назад і дивлячи ся остро в очи зьвірів, котрі приглядались ему цїкаво і з зачудованєм, але не рушали ся з місця.

Але скоро лиш решітка замкнула ся, два льви кинули ся наперед цїлим своїм величезним тїлом. Однако стрітивши опір скажено заричали.

За тими двома рушили ся і прочі зьвірі, та почали проходжувати ся по кітлинї жалуючи імовірно добичи, яка їм так несподівано висунула ся.

Тимчасом дон Мануель вийшов по сходах на гору і появив ся на ґалєриї, де стояло цїле товариство здивоване і урадоване, що бачить его цїлим і здоровим; не можна бо підозрівати, аби низьке чувство заздрости могло мати приступ до честного лицарского серця.

Донна Ана, трохи блїда, бо не сподївала ся, аби хто єї примху виконав, зворушена небезпечностию, на яку виставляв ся для неї дон Мануель, готовила ся приймити рукавичку і обсипати похвалами хороброго палядина.

Але той приступив до неї з насупленими бровами і строгим лицем:

— Я не спосібний — сказав — анї говорити дурниць нї підлещувати ся. Ось тобі нагорода, женщино легка і дурна, за те що виставила житє лицаря на смерть задля одної примхи.

І сказавши то ударив єї два рази піднятою рукавичкою по лици. Відтак подаючи єї відозвав ся:

— Возьми рукавичку, котра для тебе дорожша як житє хороброго оборонця Іспанії і раджу тобі не роби собі забавки з чести чоловіка серця!

Відтак обернувши ся до присутних лицарів додав гордо і твердо:

— Як кому не подобає ся моє поведенє і хоче бути лицарем тої дами, нехай стає до борби....

— Нї, нї! — перебила живо донна Ана — нехай нїхто з вас не важить ся того зробити. Ти дон Мануелю правдивий мужчина, а та що стане твоєю товаришкою, буде могла з довірієм глядїти на тебе. Як позволиш, буду твоєю. Своїм дїлом доказав ти не лише відваги, але честноти характеру і погорди для злого! Я супротив тебе дуже провинилась. Однако удар в лице від тебе цїлком мене не дїймив. Я була вже покарана, коли побачила тебе між львами, а серце що на вид грозячої тобі небезпечности завмерло від страху, впевнило мене, що люблю тебе.

Дон Мануель здивований, не міг в першій хвили вимовити слова, відтак пригнувши колїно взяв подану ему руку донни Ани Мондоца і випентав:

— Я віддавна любив тебе потайки; благословлю небеса, що дали менї нагоду сподобати ся тобі і заволодїти твоїм серцем. Твоя відповідь, яку ти менї дала, сьвідчить мимо мнимої легкости о благородности твоєї душі.

Буду невисказано щасливий, коли станеш моєю товаришкою і жертвую цїле житє, аби тебе ущасливити.

І перед всїми присутними, зворушеними тою пригодою замінили перший чистий і солодкий поцїлуй.

Надіслане.

Ц. к. упр. галиц. акц. Банк гіпотечний
у Львові
принимає від дня 1-го жовтня 1889 почавши
Вкладки на Касові Асиґнати
4-процентові, платні в 30 днїв по виповідженю
4½-процентові, платні в 60 днів по виповідженю
як також
Вкладки на рахунок біжучий
для котрих на жадане видає
Книжочки чекові.

— „З живого і мертвого“ новелї Евгена Мандичевского, дістати можна в руских книгарнях і у автора: площа Академична ч. 4 II. поверх, по цїнї 1 Кор. за брошур. і 1 К. 30 с. за оправлену книжочку.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Торговля вина ЛЮДВИКА ШТАДМІЛЄРА у Львові **при ул. Краківскій ч. 9** продає вино шампаньске Йосифа Терлєй і Спілки в Будапешті „TALISMAN SEC“ по дуже приступних цінах.

Тягненє . . . . – – – невідкличино 21-го марта 1901

Головна виграна 60.000 Кор. вартости, готівкою по відтягненю 20%.

Льоси в користь Інвалїдів по 1 коронї

поручають: М. Йонаш, Віктор Хаєс і Сп-а, Кіц і Штоф, М. Клярфельд, М. Файгенбавм, Сокаль і Лїлїен, Самуелї і Ляндав, Авг. Шеленберг.

АНТІН РУЛЬФ

позолотник

виготовлює золоченя **престолів і іконостасів по церквах**, як також відновлює старі рами і виготовлює всї в обсяг золотництва входячі роботи.

Львів, ул. Личаківска ч. 10.

MAYER'S CONVERSATIONS-LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене видане, повне.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: **100.000** статей, **17.500** сторін тексту, **10.000** ілюстраций, карт і плянів, **1000** таблиць і додатків, **158** ілюстраций хромолїтоґр., **290** карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, єсть лїтературским явищем не малої ваги. Розійшлось єго в 4-ох виданях більше як півтора мілїярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплетї, всї томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників

і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).